

— Защо толкова закъснѣ?

— Азъ идвахъ еднажъ, но хазяйката не бѣше въ кѣщи и нѣмаше на кого да прѣдамъ тетрадитѣ
— каза момчето.

Едва тукъ Задгорски забѣлѣза просълзенитѣ очи на дѣтето.

— Какво има, Марине?

— Тетрадитѣ . . . тетрадитѣ! — като хълцаше, каза момчето и тури на масата голѣмия пакетъ.

— Боже мой, съ страхъ извика Задгорски, като взе ученическитѣ тетрадки; нѣколко отъ тѣхъ бѣха съвсѣмъ изцапани съ калъ.

— Какво си направилъ съ тѣхъ?

— Азъ — азъ не съмъ виновенъ! — продължаваше да хълца момчето, като бършеше калъта съ ржавъ.

— Остави! още по-лошо ще стане . . . Ами че не си ли ги загъналъ въ хартия?

— Да, но на жгѣла до пощата голѣмиятъ Зафировъ ме нападна, и тѣ полетѣха въ калъта.

— Значи, пакъ Зафировъ виновенъ, — съ ядъ забѣлѣза Задгорски, като отдѣлѣше изкаленитѣ тетрадки, за да ги суши. — Зафировъ! Че какъ тѣй?

— Гонѣха го, и той . . .

— Кой го гонѣше?

— Другитѣ момчета.

— Защо?

— Искаха да го уловятъ.

— Колко бѣха тѣ?

— Около дваисеть.

Учителтъ почна да вади окаленитѣ попивки отъ тетрадитѣ.